

Arrest

nr. 82 242 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 maart 2011 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 november 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 28 december 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 januari 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 21/03/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 28/11/2011 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 28/11/2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie voorlegt van de aanvraag van de taskara van zijn vader en ook een kopie van de taskara van zijn vader. Overwegende dat betrokkene verklaart met deze documenten zijn afkomst te willen aantonen. Overwegende dat betrokkene tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag zijn eigen taskara voorgelegd heeft om zijn identiteit en afkomst aan te tonen. Overwegende dat de kopie van de taskara van zijn vader alsook de kopie van het aanvraagdocument niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene verder nog een kopie van een dreigbrief voorlegt en een kopie van een vertaling van dorpsgenoten die de problemen van betrokkene bevestigen. Overwegende dat het hier enkel om kopieën gaat die geen enkele bewijswaarde hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originele documenten zullen opgestuurd worden. Overwegende dat er niet kan geoordeeld worden over originele documenten die niet voorgelegd worden. Overwegende dat de verklaring van de dorpsgenoten een eerder gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van 28/11/2011 van mening was dat betrokkene weinig geloofwaardige verklaringen afgelegd heeft over zijn recente herkomst en over de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht. Overwegende dat de voorgelegde documenten in het kader van de huidige asielaanvraag dan ook niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zouden kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing onvoldoende nauwkeurig werd gemotiveerd en niet zorgvuldig werd genomen. De bestreden beslissing weigert om de tweede asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen omdat verzoeker geen nieuwe elementen naar voor brengt om zijn asielverhaal te bewijzen. De nieuwe documenten die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag voorlegt worden niet aanvaard omdat dit enkel kopieën zijn die geen enkele bewijswaarde zouden hebben. Verzoeker kan zich met de motivering niet verzoenen: volgens verzoeker tonen de nieuwe documenten wel degelijk aan dat hij een gevaar loopt in zijn land van herkomst. De nieuwe documenten bevatten onder andere een dreigbrief waaruit duidelijk blijkt dat indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst, er een ernstig gevaar dreigt voor zijn leven. Daarnaast is er ook nog een brief van dorpsgenoten van verzoeker die bevestigen dat verzoeker in ernstig gevaar verkeert indien hij naar Afghanistan zou terugkeren. Verwerende partij houdt met deze nieuwe documenten geen rekening omdat dit kopieën zijn en geen enkele bewijswaarde kunnen hebben. Verzoeker is hiermee niet akkoord: hij heeft bij zijn tweede

asielaanvraag duidelijk aangegeven dat de originele documenten werden opgestuurd doch nog niet waren toegekomen. Verzoeker heeft deze originele documenten inmiddels in zijn bezit en zouden op eenvoudig verzoek van verwerende partij onmiddellijk kunnen worden voorgelegd. Verwerende partij heft op geen enkele manier rekening gehouden met de inhoud van de stukken, in het bijzonder de dreigbrief die afkomstig is van de Taliban. Verwerende partij heeft hier volkomen ten onrechte geen rekening mee gehouden omdat dit enkel een kopij zou zijn. het feit dat het document een kopij is doet geen afbreuk aan de inhoud ervan. Verzoeker heeft bovendien bij het interview meegedeeld op korte termijn over het origineel te kunnen beschikken omdat dit nog onderweg was met de post. Inmiddels is dit in zijn bezit en had verwerende partij haar beslissing nog even weerhouden totdat de originele documenten werden voorgelegd. Zij heeft echter op geen enkele wijze met de inhoud van het document rekening gehouden, noch de (korte) tijd gegeven aan verzoeker om de originele documenten nog te overhandigen. Hierdoor is zij onzorgvuldig geweest in haar bestuur: men had evengoed nog een korte termijn kunnen geven aan verzoeker om hem de kans te bieden de originele documenten nog voor te dragen. Verder is er sprake van een ongemotiveerde beslissing omdat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing bevat naar de inhoud van de dreigbrief en of dit minstens al een begin van bewijs van zijn vluchtrelaas had kunnen vormen.”

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd bij zijn tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.6. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag een kopie van de aanvraag van de taskara van zijn vader, alsook een kopie van de taskara van zijn vader voorlegt. Hij legt daarnaast een kopie van een dreigbrief voor en een kopie van een verklaring van dorpsgenoten die de problemen van verzoeker bevestigen. Hij verklaarde ter gelegenheid van zijn gehoor op 12 januari 2012 het volgende: *“Door misverstanden bij mijn interview heb ik een negatieve beslissing gekregen. Ze hebben de regio die ik zei waar ik van afkomstig ben niet goed verstaan. Ze hebben mijn 1ste aanvraag echt slecht behandeld. Ik heb nu bewijzen bij om aan te tonen waar ik echt van afkomstig ben. Ik heb een kopie van de taskara van mijn vader om aan te tonen dat ook hij van die*

regio afkomstig is. En heb ook het bewijs van de aanvraag van de taskara van mijn vader. Ik heb ook een kopie van een dreigbrief bij die werd opgestuurd naar mij thuis nadat ik vertrokken ben, en een verklaring van dorpsgenoten en de dorpsoudsten dat mijn probleem echt is. De originelen van de documenten zijn opgestuurd naar België en kan ik binnenkort voorleggen.”

3.8. Omtrent de neergelegde documenten werd in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Overwegende dat betrokkene een kopie voorlegt van de aanvraag van de taskara van zijn vader en ook een kopie van de taskara van zijn vader. Overwegende dat betrokkene verklaart met deze documenten zijn afkomst te willen aantonen. overwegende dat betrokkene tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag zijn eigen taskara voorgelegd heeft om zijn identiteit en afkomst aan te tonen. Overwegende dat de kopie van de taskara van zijn vader alsook de kopie van het aanvraagdocument niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene verder nog een kopie van een dreigbrief voorlegt en een kopie van een vertaling van dorpsgenoten die de problemen van betrokkene bevestigen. Overwegende dat het hier enkel om kopieën gaat die geen enkele bewijswaarde hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originele documenten zullen opgestuurd worden. Overwegende dat er niet kan geoordeeld worden over originele documenten die niet voorgelegd worden. Overwegende dat de verklaring van de dorpsgenoten een eerder gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van 28/11/2011 van mening was dat betrokkene weinig geloofwaardige verklaringen afgelegd heeft over zijn recente herkomst en over de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht. Overwegende dat de voorgelegde documenten in het kader van de huidige asielaanvraag dan ook niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zouden kunnen wijzigen.”*

3.9. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door in het kader van zijn *prima facie beoordeling* te besluiten dat de neergelegde documenten kopieën waren die geen enkele bewijswaarde hebben en door te stellen dat de verklaring van de dorpsgenoten een eerder gesolliciteerd karakter vertoont. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze pertinente vaststellingen te ontcrachten. Waar verzoeker opwerpt dat geen rekening werd gehouden met de inhoud van de stukken, in het bijzonder met deze van de dreigbrief, louter omdat het kopieën zijn, gaat hij eraan voorbij dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker stelt dat met de neergelegde documenten enkel geen rekening zou zijn gehouden omdat dit kopieën zijn, gaat hij uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers tevens overwogen *“dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure”*. Verzoeker maakt in zijn middel niet in het minst aannemelijk dat de elementen die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd, betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens immers ook nagaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een

andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). In de beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de neergelegde stukken, maar werd gesteld dat deze niet als “*nieuwe gegevens*” kunnen worden beschouwd omwille van hun beperkte bewijswaarde en omwille van het feit dat zij geen betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure en zij dan ook niet van aard zijn om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas om te buigen.

3.11. Geen enkele bepaling of beginsel schrijft voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan de asielzoeker nog een extra termijn zou moeten verlenen om originele documenten neer te leggen alvorens op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet een beslissing te nemen. Met zijn kritiek dat hij de kans niet heeft gekregen om de originele documenten voor te leggen omdat de gemachtigde van de staatssecretaris hem geen termijn had gegeven terwijl hij duidelijk had aangegeven dat de originele documenten werden opgestuurd doch nog niet waren toegekomen, toont verzoeker bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk te werk is gegaan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag op 28 december 2011 heeft ingediend, terwijl hij blijkens de gegevens van het administratief dossier slechts op 12 januari 2012 werd gehoord en de bestreden beslissing uiteindelijk op 16 januari 2012 werd genomen. Verzoeker kan bijgevolg onmogelijk voorhouden dat hij na het indienen van zijn tweede asielaanvraag niet de mogelijkheid zou hebben gehad de originele documenten neer te leggen.

3.12. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding en geen wanverhouding tussen de motieven en het dispositief aannemelijk werd gemaakt, werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN